

Šatrijos Ragana

Irkos tragedija

(Ištrauka)

Mamytė tikriausiai neateis sušukuoti jai galvelės nakčiai, nes beveik niekad jos neateina, viešint ponui Gurskiui. Nė Liudvė neateis, nes turi paduoti vakarienę. O Irka pati dar nemoka šukuotis... Et, dėl galvelės tai niekis, bet vienai taip liūdna.

O gal šįvakar kaip tik mamytė ims ir ateis. Tik vienai vienai minutėlei. Tegu ponas Gurskis skaniai valgo sau vakarienę per tą minutėlę, o mamytė bematant ir pareitų...

Negera mamytė, negera – skamba giliai giliai Irkos sieloje. – Kad tas ponas Gurskis nebūtų atvažiavęs, ateitų. Kam jis atvažiuoja? Mamytė sako, kad jis geras ir padedąs tvarkyti reikalus, bet Irka jo nemylė, nemylė ir nemylė.

Įlindusi į lovelę, Irka atsiklaupė ir ėmė melstis. – Tėve mūsų, kursai esi danguje... Bet tolimesni žodžiai kažkodėl šį kartą niekaip nesinėrė iš atminties. Tik iš sopamos širdelės gilumos išsiveržė karštas meldimas:

– Dievuli, duok, kad visi tie bjaurūs reikalai galą gautų, ir kad ponas Gurskis greit vėl atvažiuotų, ir kad tėvelis greit atvažiuotų. Žvaigždutės, paprašyk! Amen.

Bet, įsigūžinus į minkštą antklodę, Irkai vėl rados linksma. Ji ėmė mąstyti, kaip bus gera, kad žiemą atvažiuos mokytoja, ir ji pradės mokyti, ir išmoks rašyti, ir rašys laiškus tėveliui. Rašinės kasdien, ir tėvelis jai atsakinės. Ji seniai jau nori mokyti, bet mamytė vis užsiėmusi tais reikalais ir sako, kad ji dar suspėsianti.

Paskui atsiminė, kad mamytė sakėsi rytoj niekur nevažiuosianti. Ji paprašys, kad eitų su ja į mišką. Ir Irkos širdelė patvino tokiu džiaugsmu, kad jame paskendo visi jos vargai ir skausmai. Ji užmigo linksmai bešypsodama.